

AVE MARIA
AUGUST

1950
Litho
And in Universal
1950

FROM
FATHER BERTRAND
St. Mary's, Lemont

Dupl.

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Izdajajo

SLOVENSKI FRANČIŠKANI
v Združenih državah Amerike

*

Naslov - Address:
AVE MARIA
Box 608
Lemont, Illinois
Telephone: Lemont 494

*

Naročnina - Subscription rate:
U.S.A. - \$2.50 letno
Izven U.S.A. - \$3.00 letno

*

Naročnina Tvoja je dar v
podporo ubožnejšim sloven-
skim fantom, ki se obrazujejo
za slovenske duhovnike v le-
montskem semenišču.

*

Naročnikov in dobrotnikov
se spominjamo v lemontskem
samostanu v svojih molitvah,
pri sv. mašah in pri drugih
duhovnih opravilih.

*

Urednik - Editor:
FR. MARTIN STEPANICH, o.f.m.
Upravnik - Business Manager:
FR. CYRIL SHIRCEL, o.f.m.

*

Printed by
AVE MARIA PRESS
Lemont, Illinois

AVGUST, 1950

LETNIK 42

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Sv. Bernard, opat - P. Alojzij, o.f.m. ...	3
Srebrna maša patra komisarja - P. Odilo, o.f.m.	5
Marija žudodelka, I. - Dr. J. Česnik	7
Lavretanske litanije - P. Kazimir, o.f.m.	11
Romarski zvonovi - P. Odilo, o.f.m.	13
Terezija Neumann	18
Lemontski odmevi - Samostanski firbec	24
Kramljanje na zapečku	30

Published once monthly - twice in October - by the
Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the
interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office
of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at special rate of postage pro-
vided for in section 1103, act of October 3, 1917.
Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

GOSPOD JEZUS JE STAL ob Genezareškem jezeru nekega dne, ko so množice pritiskale za njim, da bi poslušale božjo besedo. Torej ljudstvo ni iskalo samo telesnih dobrot, kakor mnogokrat, ampak pripravljeno je bilo za duševno hrano in po njej je koprnelo njih srce. Božji Učenik je hotel nasititi njihove duše, pa je iskal primeren prostor, na katerem bi lahko pridigal. Zagledal je na bregu dva čolna, ki so jih ribiči pustili tam, in iztopili iz njih, da bi izpraznili ribje mreže. Eden izmed čolnov pa je bil Petrov. Stopil je v ta čoln in sedel ter učil množice, ki so stale na bregu.

Zveličar je odlikoval Petra s tem, da je ljudi učil iz njegovega čolna. Pokazal je, da s Petrom namerava nekaj posebnega, kar je tudi ob drugih prilikah pokazal. Peter je povsod prvi med učenci in tako je tudi tukaj. In njegova ladja, v kateri sedi Jezus, je simbol katoliške Cerkve, ki plava po morju tega življenja s Petrom ob krmilu. Po valovitem morju človeškega življenja vozi varno le tisti, kateri se zateka v rešilni čoln, prav tako, kakor so se ob vesoljnem potopu rešili le tisti, kateri so bili v Noetovi barki. Rešilna ladja nove zaveze je Petrova barka - Kristusova Cerkev, ki vsakega reši pred potopom peklenskega brezna. V njej še vedno vesla Peter v svojih naslednikih, namreč v rimskih papežih, ki sveto Cerkev vodijo in jo varujejo pred zmoto. Ta čoln je popolnoma varen, ker v njej sedi Jezus, ki še vedno iz njega uči, kakor je učil Galilejce ob bregu Genezareškega morja.

Še bolj je Gospod odlikoval Petra in njegovo barko, ko je po svoji pridigi storil velik čudež. Velel je Petru, da naj odrine svoj čoln na globoko vodo in vrže svoje mreže na lov. Celo noč so Peter in njegovi tovariši zastonj lovili ribe, pa zdaj po dnevu, ko so ribe skrite in je lov veliko težji, so zajeli ogromno število rib, ker so bili pokorni Jezusovemu ukazu in so spustili mreže v vodo, ko ni bilo veliko upanja. Peter, voditelj pri tem delu, je postal vreden, da lovi človeške duše, ki tako rade uidejo mreži milosti.

PREBLAŽENA DEVICA SE PRIKAŽE SV. BERNARDU

Sv. Bernard, opat

- 20. AVGUSTA -

LUČ SVETE CERKVE je postal sv. Bernard z zgledom svojega življenja, s svojimi spisi in s svojim redom. Njegovi spisi so zrcalo njegove globine in prisrčnosti, njegove ljubezni do Kristusa in do Matere božje. Nihče izmed cerkvenih očetov ni pisal in pridigal tako ljubeznivo o imenu Jezusovem, kakor on. Vse življenje je bil goreč častilec preblažene Device in je tako navdušeno govoril o njej, kakor nihče poprej. Zato sv. Cerkev rada uporablja njegove govore kot berila v brevirju ob Marijinih praznikih. Kdo ne pozna: "Spomni se, o premila Devica Marija?" Po mislih, če ne tudi po besedah, izvira od sv. Bernarda.

Rodil se je leta 1091. v francoski Burgundiji. Njegov značaj je bil tako plemenit, da je vse pridobil zase. Z božjo pomočjo in ob spominu na dobro mater je premagal vse skušnjave sveta, ter se odločil odpovedati se svetu in služiti samo Bogu. Izbral si je strogo življenje v samostanu Citeaux, katerega so bili pred nedavnim ustanovili.

Cistercijanski red se je držal ubožstva tako strogo, da niso niti v cerkvi marali okrasja. Hoteli so biti zgled duhovščini, ki je postala tedaj radi bogastva preveč posvetna. Prva leta so živeli v velikem pomankanju, zato je smrt med njimi hudo žela; novih bratov pa ni bilo, ker so se bali prevelike strogosti. Že je grozila nevarnost, da bo ustanova propadla. Tedaj je pa potrkal Bernard na samostanska vrata. Ni prišel sam, s seboj je privedel še trideset tovarišev. Bili so njegovi trije bratje in stric, ter več kot dvajset plemenitih mladeničev.

Če mu je bilo kaj težko, si je izpodbujajoče zaklical: "Bernard, čemu si prišel?" in mislil na Kristusovo trpljenje. Sam je pozneje pripovedoval, da si je takoj po svojem spreobrnjenju povil šopek iz bridkosti svojega Gospoda, ga vedno nosil na srcu ter z njim vse premagal. Zato ga krščanska umetnost često slika, kako drži v rokah križ, sulico in trnjevo krono ter si jih pritiska na srce.

Bernard si je z vso resnobo prizadeval za svetost in zato se je nenavadno hitro dvignil na poti k Bogu. Postal je voditelj tisoč in tisoč arugim in bil kakor svetilnik človeštvu, pogreznjenemu v posvetnost. Bog ga je za njegovo krepost poplačal z nenavadnimi milostmi.

Mnogo si je Bernard trudil tudi za pomirjenje med knezi in podložniki, za npravno poboljšanje med ljudstvom ter za obrambo in ohranitev

čiste vere. Najbolj znano njegovo delo za krščanstvo, je pridiganje za drugo križarsko vojsko, kar mu je ukazal papež Evgen III., ko so Saraceni zavzeli sveto deželo.

Bernardova duša se je vedno odmikala svetu. Bolezni so se ga lotile, redkejša so postala njegova apostolska potovanja. Bilo je 20. avgusta leta 1153. Mnogo škofov in njegovih redovnih sinov je bilo zbranih pri njem, da bi slišali še njegova zadnja navodila. Spregovoril jim je o ponižnosti, potrpežljivosti in ljubezni, katere si je bil v trdi borbi v tako visoki meri pridobil. Nato je dejal z apostolom: "Želim, da bi bil razvezan in bil s Kristusom, kar je bolje, a hotel bi ostati v mesu radi vas; vendar prepuščam vse božji dobroti."

Po teh besedah je še zadnjikrat blagoslovil svoje duhovne sinove. Potem so se pa njegove trudne oči za vedno zaprle.

Leta 1174. je bil proglašen za svetnika in 1830. za cerkvenega učnika.

Cistercijanski red se je razširil po vseh krščanskih deželah. Tudi na slovenskem ozemlju so cistercijanski samostani vršili skozi dolga stoletja veliko poslanstvo v duhovnem in gospodarskem življenju. Skoraj lahko rečemo, da je bila Slovenija izročena varstvu stiške Žalostne Matere božje. Tudi Slovenci moramo torej biti iskreno hvaležni velikemu sv. Bernardu.

Ko se je Marija prikazala marsikateremu zemeljskemu otroku, pač ni imel toliko pravice do te nenava-

dne milosti, kakor ravno sv. Bernard. Zato je pa Marija skazala njemu tisto posebno materino vdanost, da je svoj nebeški sedež zapustila in ga počastila s svojo prikaznijo. Ne le enkrat, ampak trikrat se mu je prikazala. Neko noč, ko je Bernard pisal o Mariji, se je zamaknil. In dano mu je bilo, da je videl Mater božjo, ki je imela na svojem naročju Dete Jezusa in ga pritiskala na svoje prsi. Mnogo bleščečih angelov jo je obdajalo. Ko se je v njem vedno večja, vedno svetejša ljubezen v nemala do preblazene Device, so njegove ustnice še bolj vneto in sladko oznanjevale in prepevale slavo Marijino.

Njegovih pisem, kjer govori o Mariji, skoraj ne moremo brati, ne da se nam nebi srce ganilo in s sladko radostjo napolnilo. Kakor med se mu besede cede in duhte nebeško vonjavo. Da bi zaupanje v njeno mogočno priprošnjo vnel v srca vseh, je vedno ponavljal: "Ne manjka ji niti mogočnosti, ker je Mati božja, niti blage volje, ker je mati usmiljena, in to ne le mati pravičnih, ampak tudi ubogih grešnikov. 'Ti si milost našla pri Bogu,' pravi veliki angelj. Pač res, to je naša sreča! Milost je našla in jo najde vedno; a le mi potrebujemo milosti. Modra devica ne prosi modrosti kakor Salomon, ne bogastva, ne slave, ne mogočnosti; ona prosi le milosti in milost nas otme." Prosimo, da bi še nas Marija na olnila z duhom svojega služabnika svetega Bernarda.

P. ALOJZIJ, O.F.M.

MISIJSKI NAMENI

ZA LETO 1950

AVGUST

Molimo za spreobrnjenje protestantov

v misijskih deželah

Srebrna maša 25 patra komisarja

P. ODILO, O.F.M.

Srebrnomašnik p. Aleksander (na sredi) deli blagoslov diakonu p. Gracijanu pred evangelijem. Na sliki sta še p. Kazimir (na levi) kot arhidiakon in p. Kalist (na desni), subdiakon.

NEDELJA 25. junija je bil velik dan pri Sv. Juriju v So. Chicagi: Farani so pripravili veliko slovesnost svojemu bivšemu župniku, sedanjemu frančiškanskemu komisarju Very Rev. Aleksandru Urankarju za njegov srebrni jubilej mašništva. Vse, kar leze in kar gre, je sodelovalo in bilo na nogah. Priprave so morale biti skrbne in dolgotrajne, ker se je vse tako lepo izvršilo. Vzajemno so vsi stopili skupaj: duhovniki, sestre in farani.

Čas slovesnosti je bil določen za pol dvanajsto uro dopoldan. Pred župniščem so se zbrali otroci, ki so bili oblečeni v angelčke, ministranti, ki jih je bila cela vojska, in zastopniki raznih društev. Posebno so paradirale kadetke Slovenske Ženske Zveze. Duhovniki z jubilantom so prišli iz župnišča in med slovesnim pritrkavanjem farnih zvonov se je premikal prisrčen in pester spreved v okrasno okrašeno in prostorno cerkev sv. Jurija. Ko je jubilant stopil v cerkev, je s kora mogočno zadonela pesem v novomašni melodiji "Srebrnomašnik, bod pozdravljen." Cerkev

je bila nabito polna. Takoj se je pričela jubilejna sv. maša. Farni pevski zbor je lepo prepeval latinsko mašo pod vodstvom organista Mr. Sterbenca. Razumljivo, mašo je opravil jubilant sam in asistirali so mu kot arhidiakon p. Kazimir Zakrajšek OFM kot diakon p. Gracijan dr. Heric OFM, kot subdiakon p. Kalist Langerholc OFM, mojster ceremonij pa je bil p. Klavdij Okorn OFM. Med sv. mašo je imel angleški govor Very Rev. Benedikt Hoge OFM, slovenskega pa p. Odilo. Oba sta govorila o vzvišenosti katoliškega duhovništva.

Zanimivost pri srebrni maši je bila srebrnomašnikova družica: petnajstletna Ferlinova hčerka iz Clevelanda, ki je na posebni blazinici med sveto mašo držala daritveno pateno, klečeča na posebnem klečalniku. Zanimivo je namreč to, da je pred petindvasetimi leti pri novi maši p. Aleksandra njena mati opravljala isto službo, kot pri srebrni maši njena hčerka. Njena mati je namreč iz znane Kurnikove družine, ki je bila takrat še v Mariboru. Kurnikova in Urankarjeva družina sta si bili tesno prijateljsko povezani.

Po sveti maši je bil pripravljen slavnosten banket na čast jubilantu in sicer v prostorni hrvaški dvorani, kjer so se zbrali nebrojni slavljencevi prijatelji od vseh strani. Banketa se je udeležilo prav veliko število duhovnikov, domačih faranov in faranov od Sv. Štefana iz Chicago. Po banketu je bil izredno posrečen program govorniških, pevskih in dramskih točk. Nastopali so razni govorniki, pevski zbori in igralci.

Na koncu programa, ki je trajal polne štiri ure, je bil poklican k besedi jubilant, ki je prekrasno govoril, komu se ima predvsem zahvaliti za današnje slavje: svojim predobrim, preprostim, pa globoko vernim staršem, ki so postavili fundamente, frančiškanskemu redu, ki mu je dal izobrazbo in čast mašništva, p. Kazimirju Zakrajšku, ki mu je izgladil pot v Ameriko, in pa dobrim faranom ter prijateljem, ki so mu slavnost priredili. Predvsem pa hvala Bogu, ki je pota in srca naravnal.

Naš p. komisar je bil rojen v Mariboru na praznik Marijinega oznanenja 25. marca 1902. V frančiškanski red je stopil med prvo svetovno vojno leta 1917. V mašnika je bil posvečen 29. junija 1925 v ljubljanski stolnici. Posvetil ga je nadškof dr. Anton Bonaventura Jeglič. Komaj je potihnila njegova novomašna glorijska, ki je donela pod oboki veličastne bazilike Matere milosti v Mariboru, že je mladi p. Aleksander jemal slovo od svojih ljubih starišev, od številnih bratov in sester in od ljubljene domovine in septembra leta 1925. je prišel v to deželo. Njegova prva služba je bila v župniji svetega Štefana v Chicagi, kjer je opravljal kaplansko mesto. Od leta 1928 do 1930. je bil župnik v New Yorku. Nato devet let - do 1939. - župnik pri Sv. Štefanu v Chicagi. Takrat je bil imenovan za gvardijana v Lemontu; kot gvardijan si je stekel velikanske zasluge pri zidanju novega samosta-

samostana in cerkve Marije Pomagaj v Lemontu. Hodil je od nasebine do nasebine, vodil misijone in zbiral darove za zidavo samostana. Predstojniško službo je opravljal do leta 1943., ko je prišel za župnika k Sv. Juriju v So. Chicago. V tej službi je ostal do letošnjega leta, ko je bil meseca februarja imenovan iz Rima za komisarjatnega predstojnika slovenskih frančiškanov v Ameriki. In takrat je prišel nazaj v Lemont.

Poleg neštetihih služb, ki jih je opravljal p. Aleksander v dobi 25 let svojega mašništva, je tudi veliko pisal. Ima namreč zelo spretno pero in njegov jezik je izklesan. Največ je delal v tem oziru za naš list "Ave Maria", ki mu je bil dolga leta spreten urednik. Mnogokrat je celo številko skoraj sam napolnil. P. Aleksander je mojster v nevezani besedi, še bolj pa v vezani, je namreč plodovit slovenski pesnik. Ave Marija je bila včasih kar prepletena njegovih pesniških proizvodov, zlasti pa Ave Marija Koledar leto za letom. S pesmicami je začel že kot dijak v domovini. Najlepše svoje bisere je nanizal v Koledarju leta 1936. Za desetletnico svojega mašništva je šel namreč obiskat svoje drage v domovino. In takrat je izlil svoja čustva ljubezni do svojih dragih in do rodne grude v prekrasni pesniški zbirki. Takrat je postala pozorna nanj slovenska javnost. Kot slišimo, ima naš jubilant pripravljeno gradivo za tri pesniške zbirke v slovenščini in eno v angleščini. Samo treba je čakati za primernejšo priliko za izdajo.

Našemu p. komisarju želimo, da bi obhajal še mnogo lepih jubilejev.

Marija

čudodelka

I.

DR. J. ČESNIK

NEŠTEVILNI ČUDEŽI so se in se še dogajajo v Marijinih svetiščih tako, da so o njih že pisana debele knjige. Največ je seveda opisanih čudežev, ki so se dogajali v Lurdu in v Fatimi na Portugalskem. A tudi na slovenski zemlji je Marija izkazovala svojo moč in delila obilne milosti za dušo in telo. Zlasti so bili ozdravljeni nešteti bolniki na dveh velikih božjih potih - na Sveti Gori in na Brezjah. Naj danes omenimo le brezijanske čudeže.

Vsredi XV. stol. je stala na mestu, kjer se danes dviga mogočna hiša ~~božja~~ v čast Mariji na Brezjah, mala ubožna cerkva na čast sv.

Vidu. Imela je dve stranski kapeli, eno posvečeno na čast sv. Antonu Puščavniku, drugo pa Mariji Pomagaj. To zadnjo kapelo je pozidal župnik Urban Ažbe iz Mošenj leta 1800. Zelo radi so se zbirali okoličani v tej kapeli k molitvi. Tudi med tednom se je pogosto brala ondi sveta maša. Ljudje so se zelo radi zatekali k Mariji Pomagaj. Leta 1814 je naslikal Marijino podobo na oltarju znameniti slikar Leopold Lajer, ki je bil obsojen na dolgoletno ječo radi ponarejanja bankovcev. V ječi se je zatekel po pomoč k Mariji in ji obljubil naslikati prelepo sliko. Z delom je začel kar v ječi. Ko je dokon-

čal sliko, mu je bilo naznanjeno, da je pomiloščen.

Marija je hotela, da Brezje postane velika božja pot.

V Gospodovem letu 1863. je katoliški svet praznoval tisočletnico smrti slovanskega apostola in nadškofa sv. Metoda. Posebno Velehrad na Bavarskem, kjer počivajo kosti tega velikega moža, je bilo to leto pozorišče romanj in prošenj slovanskih romarjev. In to leto si je izbrala Marija, da je na Brezjah začela deliti obilne milosti bolnikom, ki so čudežno ozdravljali.

PRVO OZDRAVLJENJE se je izvršilo 22. septembra leta 1863. Neka revna deklica Marija Tavčar iz Begunj je bila že dolgo hroma. Poleg tega jo je še mučila božjast. Nekoč je imela izredno žive sanje, v katerih je videla Marijo in šla z berglami v kapelo Marije Pomočnice na Brezjah. Tam je ozdravela in se brez bergelj vrnila domov. Ko se je deklica prebudila, je žalostna spoznala, da so to bile lepe sanje samo. Toda na njeno veliko začudenje so se iste sanje pozneje še enkrat ponovile. Tedaj se ji je rodilo v duši veliko upanje, da bo njena težka bolezen v resnici ozdravljena. To trdno upanje ji je dalo moč, da se je po berglah s težavo in naporom podala na Brezje in tam šla v kapelo Marije Pomagaj. V kapeli je bila pravkar sv. maša. Pri njej je dekle prosilo Marijo pomoči in milosti, da bi se sanje izpolnile. Med molitvijo je začutila olajšavo v kolenih tako, da se je dvignila in vstala. Bila je ozdravljena. Pustila je tam svoje bergle in tudi svoje srce pri Mariji, ter vesela in zdrava, srečna in zadovoljna pohitela domov.

S tem dnem se je začelo veliko romanje k Materi božji na Brezje. Zdelo se je, da Marija kot nekdanjen božji Sin kliče vsem bednim: "Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi in jaz vas poživim."

DRUGO OZDRAVLJENJE se je izvršilo 2. oktobra 1863. V Begunjah je živela neka Marija Janc, ki je bila osem let hroma in revmatična, vsa kruljava in skrivljena tako, da je bila njena peta na desni nogi naprej obrnjena, prsti pa nazaj. Hodila je samo z berglami.

Ko je zvedela, da je bila Marija Tavčar čudežno ozdravljena, se ji je v srcu rodil sončni žarek upanja, da tudi ona ozdravi. Začela je moliti in prositi. Poskusila je doseči milost ozdravljenja že čez deset dni. Na predvečer tistega dne se je dala prenesti k svoji teti na Brezje. Noč ji je tekla kot cela večnost. Bilo je še temno, ko je na vse zgodaj zapustila svoje ležišče in se napotila v kapelo Marije Pomagaj. Od cerkovnika je dobila ključ in tako prišla v cerkev. Bila je sama tam. Pokleknila je pred Marijino podobo. Nato se je trikrat s težavo vlekla okrog oltarja. Ko je vsa sključena bila zopet pred podobo Marije Pomagaj, ji je bilo, kakor bi jo kdo z oljem namazal po bolnih udih. Počasi je skušala stegniti koleno. Posrečilo se ji je in bila je ozdravljena. Z velikim veseljem in vsa srečna je oznanila prvim obiskovalcem kapele svoje ozdravljenje.

TRETJE OZDRAVLJENJE se je izvršilo 5. novembra leta 1863. Marija Mulej iz Smokučje v župniji Brezovica je bila 20 let stara, ko jo je glava pričela silno boleti in je dobila božjastne napade. Mogla je le malo jesti, včasih pa sploh nič. Zgodilo se je, da po cele tedne ni mogla ničesar zavžiti in tudi ne govoriti. Tako stanje je trajalo sedem let in se je končno tako poslabšalo, da je bila desna roka popolnoma hroma. Prsti so se ji skrčili na znotraj in so bili negibljivi. Tudi desna roka se ji je upognila na znotraj proti desni rami. Le z levo roko je mogla še kaj delati. Toda čez eno leto je tudi ta roka ohromela in se obrnila na znotraj. Sirota si ni mogla nič več pomagati.

Slišala je o čudežnih ozdravljenjih na Brezjah. Zato se je napotila zjutraj 5. novembra 1863. tja in pokleknila pred milostno podobo Marije Pomočnice. Prosila je Mater božjo, naj ji pomaga vsaj toliko, da se bo mogla sama obleči in jesti. Med prvo sveto mašo, pri kateri je bila navzoča, ni čutila nobenega zboljšanja. Ostala je pa še naprej v cerkvi in molila. Ko je bila pri drugi maši pri darovanju, se je začela njena bolna roka premikati. Bolečje trganje in cukanje je spreletelo njeno telo. Pri povzdigovanju so se njeni prsti

pravljala duhovščina iz Mošenj, kamor so spadale Brezje kot podružnična cerkev. Toda mošenjska duhovščina ni zmogla obilnega pastirskega dela. Pomagali so sosedje, pa tudi to kmalu ni zadostovalo. Zato je škof izrazil željo, naj frančiškani prevzamejo stalno dušno pastirstvo na Brezjah. Toda to je bilo težko, ker ni bilo samostana in ne sredstev, da bi se sezidal. Romarski denarni prispevki so bili porabljeni za novo cerkev, ki se je bila tedaj zidala. Frančiškani so bili naklonjeni tej misli in so od časa

Foto Kunc

Brezje

po tolikih letih uravnali. Obenem je šla težka bolečina skozi njene ude, da je bila blizu nezavesti. Kmalu nato se je v njeno veliko presenečenje uravnal ročni členek in laketni člen. Ko je bila končno tretja maša in je mašnik ravno bral zadnji evangelij, tedaj je Mulijeva, kakor so zraven stoječi opazili, po sedmih letih dvignila zopet desnico in se prekrižala. Bila je popolnoma ozdravljena. Niti sledu bolezn ni bilo več.

Vsled teh ozdravljenj je začelo ljudstvo vreti na Brezje. Uvedena je bila stalna služba božja, ki jo je o-

do časa pošiljali svoje patre na Brezje. Toda samostana niso mogli sezidati. Tedaj pa se je naglo oglasila velika dobrotnica Frančiška Ovijač, ki je velikodušno volila v oporoki zadostno vsoto za samostan. Na ta način je bil leta 1897 položen temeljni kamen za samostan in frančiškani so prevzeli dušno pastirstvo v romarski cerkvi Marije Pomagaj.

Zgoraj smo omenili najbolj značilna ozdravljenja, ki so pokazala moč Marije Čudodelke. Dopršila so se pa tudi druga ozdravljenja in tudi sicer je Marija Pomagaj nešteto

drugim izkazala milost pomoči v raznih telesnih in dušnih potrebah.

Tako je na primer Aleš Lun iz Vevč bil deležen take milosti v bitki pri Custozzi 24. 6. 1866, ko je dobil ukaz, da mora iz doline zavzeti goro Monte Roca. Bil je pod točo italijanskih krogelj, toda priporočal se je varstvu Marije Pomagaj in srečno zavzel višino te gore.

Katarina Jereb iz Šmarce pri Kamniku je bila epileptična in slepa. Leta 1872 je pa čudežno ozdravela pred oltarjem Matere božje in po triletni težki bolezni, za katero je zastojniskala pomoči pri zdravnikih.

Dvajsetletni Jurij Bregant od sv. Tomaža pri Selcah je bil delavec v Knittelfeldu na Gornjem Štajerskem, kjer je na eni nogi prav hudo obolel tako, da je postala negibna in je moral hoditi z berglami. V tej stiski se je zatekel 19. 10. 1876. k Mariji Pomočnici na Brezjah, kjer je njegova noga čudovito ozdravela tako, da je pustil tam bergle in železne obveze, s katero je prej hodil toliko let okrog.

Prav tako je bil čudovito ozdravljen Humar Janez iz Jesena pri Kamniku. Dolgo let je bolehal za božjastjo, dne 9. 8. 1885. pa je na Brezjah ozdravel.

Tudi Ivan Kocbek iz Laškega, ki je bil zelo težko bolan in so njegovi sorodniki pričakovali, da ga Bog vsak čas pokliče k sebi v večnost, je na čudovit način na priprošnjo Marije Pomagaj ozdravel. Ko ga je bil kaplan iz Laškega že prevedel in mu podelil svete zakramente za umirajoče, je molil za njegovo ozdravljenje še k Mariji Pomočnici, in fant je res 1892. čudovito ozdravel.

Naj omenimo še Marijo Finžgar, po domače Tončkova iz Brezij, ki je bila silno bolna in ni mogla niti iz postelje. Bila je prevedena in živela trinajst dni brez jedi. Potem se je pa na dan Marijinega Vnebozvetja leta 1907. dala peljati v cerkev Marije Pomagaj, ko je poprej opravila s

svojim bratom devetdnevnicu. Bila je popolnoma pohabljenā, sključena in kruljava. Noben zdravnik ji ni mogel pomagati. Veljala je za neozdravljivo bolno. Pred milostno podobo Marije Pomagaj je pri darovanju med sveto mašo ležala na tleh brez zavesti, med povzdigovanjem pa je odprla oči in bila popolnoma ozdravljena. Vstala je takoj in šla trikrat okrog oltarja, nato k spovedi in sv. obhajilu, ter se tako tudi duhovno preredita.

Iz teh primerov lahko razvidimo, da je Marija res čudodelka, ki bednim in siromašnim, zlasti bolnikom, neozdravljivo pohabljenim pomaga iz trpljenja. Mnoge ozdravi, da zamorejo njeno slavo in čast širiti in da so ostalemu svetu v zgled in dokaz Marijine materinske skrbi in velike pomoči.

Tudi beguncem in izseljencem je Marija velikokrat izkazala milosti in dobrote. Kolikokrat so še doma v njenem prelepem svetišču, sezidanem v romarskem slogu, na Brezjah klečali pred njeno milostno podobo in na romanjih prosili obilo duhovnih in telesnih dobrot. In velikokrat so bili uslišani. V begunstvu in izseljenstvu so se ji priporočali v taboriščnih kapelah, sedaj pa mnogi na ameriškem Brezju - Lemontu in v argentinskem Lujanu. Kdo bi mogel tako potolažiti trpeča srca in jim vlti novega poguma, kot to dela Marija Pomočnica? Kdo bi mogel prešteti vse srečne ure, ki so jih njeni otroci že preživeli pred njenimi oltarji.

Vedno bodo romale naše misli tja na Brezje pred milostno podobo v njeni kapeli in se kakor lastavice spuščale nad slovensko domovino, da jo pozdravijo. Pokleknele bodo pred Marijin oltar in počastile milostno Mater. Ker je imela vedno do nas usmiljenje in je njeno brezmadežno Srce bilo naše zavetje, upamo trdno da bo Ona kot čudodelka naše obile

prošnje uslišala in nam podelila rešitev iz vseh velikih nadlog in težav, ki nas srečujejo in nas bodo še srečavale na poti skozi bridko življenje. Zato posebno z zaupanjem molimo ono prelepo molitev: "Še nikoli ni bilo slišati, da bi ti koga zapustila, ki

je pod Tvoje varstvo pribežal, Tvoje pomoči prosil in se Tvoji priprošnji priporočal. Stem zaupanjem navdani hitimo k tebi, o devic Devica in Mati in te prosimo; nikar ne zavrzi naših besedi, temveč nas milostno poslušaj in usliši. Amen!"

P. KAZIMIR, O.F.M.

Lavretanske litanije

Uvodna beseda

NOBENE NAŠIH JAVNIH molitev se poleg treh glavnih očenaša, zdravamarije in vere po naših katoliških cerkvah tolikokrat ne moli, kakor Marijine litanije, navadno ji pravimo: "lavretanske". Pri večernicah so postale glavna molitev. Na nedeljsko dopoldne masa, popoldne Marijine litanije.

Pa tudi verniki sami nobene druge molitve tolikokrat in tako radi ne molijo, kot Marijine litanije, najsi bo v cerkvi, v družini, ali sami zase. Kar nehote se nam zde najlepši način počaščenja nebeške Matere pa tudi najuspešnejši, kako ji prinesiti svoje prošnje, da nas bo toliko raje uslišala.

Pri tem je pa vendar res, da najbrže nobene molitve v njenem pomenu in bistvu tako malo poznamo, kakor ravno Marijine litanije, vsaj velik del njenih Marijinih nazivov. Tolikokrat si na primer že v litanijah zaklical k Mariji: "Podoba pravice", "Stolp Davidov", "Stolp slonokoščeni"... Ko pa bi te zdajle vprašal, kaj si misliš pod temi nazivi, zakaj se z gorečim "prosi za nas" sklicuješ na te nazive, katere ne razumeš, bi gotovo ne vedel odgovora. In to čisto naravno! Saj se vidi iz vseh razlag Marijinih litanij

ali posameznih nazivov, kako je celo razlagalcem pri mnogih težko najti pravo razlago, pravi pomen in namen.

Vendar moramo vedeti, kaj molimo. Vsekdar moramo moliti z razumom, če hočemo, da je molitev res molitev in ne le "ropotanje besed", kakor imenuje sv. Avguštin molitev brez misli.

Že pred leti sem nameraval, da bi v dveh letnikih "Ave Maria" v šmarniških izdajah obrazložil litanije. Toda preobilno drugo delo ni dopustilo. Šele sedaj, ko sem odložil vse drugo, sem se lotil tega v želji, da poskusim pred svojo smrtjo storiti še eno malo, Mariji dopadljivo delo. Delo sem našel težje, kakor sem si mislil. Stalo me je dosedaj že veliko truda in mi vzelo več let velik del mojega časa, da sem iskal po raznih knjigah razlag Marijinih litanij in mislil, kako bi našel čim pravilnejšo razlago in čim lepši pomen in namen Marijinih nazivov.

V slovenščini, v kolikor sem mogel najti, jih je razložil leta 1860 neimenovani pisatelj v celovškem "Slovenskem prijatelju" in jih potem izdal v knjigi "Lavretanske pridige" leta 1863. Posamezne Marijine nazive so pozneje razlagali zlasti raz-

ni pisatelji "šmarnic", bodisi v knjigah ali po listih.

Kakor rečeno, sem se lotil tega dela z namenom, da bi izšla vsa razlaga v dveh "šmarniških izdajah" lista "Ave Maria", dve zaporedni leti 1947 in 1948. Začel sem jih bil pa na predlog Mr. Andreja Tomca v letniku 1917, stran 53. Vsa slovenska Amerika se jih je razveselila in vsako leto težko čakala. Te izdaje so listu odpirale leto za letom po Ameriki marsikaka slovenska vrata, katera bi drugače nikdar.

Tako pa sem predelal ta razmišljanja iz šmarniške oblike v navadna premišljevanja, kakor jih boste čitali. Nekako polovico imam že izvršeno in mi bo vzelo še časa in truda, če bom skušal končati vse delo. Morda mi "bela žena", ki je že za hrbtom, ne bo preje iztrgala peresa iz rok. Če bi mi ga pa, se bo morda našel kdo, ki bo delo končal.

Bojim se, da bo v tej razlagi litanij morda le preveč govorila in se kazala moja starost. Tudi je pero že zarjavelo, um pa je izgubil svojo prožnost. To povem, da bodo čitatelji vse to upoštevali, ko bodo premišljevanja brali.

Če bom pa s tem spisom vendarle kaj doprinesel k Marijini časti, če bom morda pomagal svojim rojakom, da bodo Marijine litanije boljše razumeli in jih zato raje molili, bom vesel in moj trud bo s tem plačan.

Marijine litanije! Lepa molitev so! Mogočen Marijin slavospev, morda najlepši, kar jih imamo v katoliški Cerkvi.

Drugo leto, 1951., bo srebrni jubilej slovesnega kronanja lemontske milostne podobe, ko nam je škof Anton Bonaventura Jeglič z velikimi slavnostmi in udeležbo nad sedem tisoč ameriških Slovencev kronal slovensko Marijo Pomagaj tudi za Kraljico ameriških Slovencev. Naj bo ta revni spis mala priprava na ta velepomembni jubilej.

VNEBOVZETJE MARIJINO

- Stara pesem -

Za Bogom žastimo Marijo najprej,
iz srca vzdihnimo h Kraljici vselej,
ki milo od sveta je vzela slovo,
od angelov vzeta, nešena v nebo.

Ves zbor apostolski je bil na ta dan
v veliki britkosti pri Materi zbran.
Kako so jim lile solzice grenko,
brez Matere mile svet prazen jim bo.

"Nikar ne žalujte," jim milo veli,
"Z menoj le radujte krasnejših še
dni,

Bom svet zapustila, smrt loči naj
nas,
pa gori prosila bom Sina za vas."

Roke je sklenila k molitvi lepo,
je glavo nagnila, hitela v nebo.
O Mati premila, pri Sinu si zdaj,
pri njem izprosila bož sveti nam raj.

O, prosi goreče, o, prosi za me,
nikdar ne odreče Tvoj Sin Ti prošnje.
Ko ura bo bila in, pojdem s sveta,
bož Ti me spremila v veselje néba.

**MESEČNI
MOLITVENI
NAMENI**

AVGUST

Molimo za spreobrnjenje brezbožnikov
in krivovercev

TO PA NI BILO SAMO ROMANJE, ampak že skoraj duhovne vaje. V nedeljo 2. julija okrog desete ure so zapeli zvonovi v pozdrav clevelandskim romarjem, ki jih je pripeljal vlak do Chicage, posebni vlak pa na Ameriško Brezje. To so bili predvsem moške, člani društva Najsvetejšega Imena. Romanje je organiziral Mr. Jacob Resnik iz fare Sv. Lovrenca. Pomagal mu je Mr. Anton Grdina, ki se je romanja tudi osebno udeležil. Vseh moških je bilo okrog trideset, med njimi pa je bilo tudi nekaj romaric, tako da je bus pred cerkvijo izložil 42 oseb.

MOŽJE IZ CLEVELANDA Ob slovesnem zvonjenju so šli romarji najprej pozdravit nebeško Mater v lemonske cerkev. Kako prijazno se je Marija vsakemu nasmehnila. Voditelj naših romanj p. Odilo je romarje pozdravil, jih blagoslovil ter zapel z njimi "Marija, Mati ljubljena." Nato jim je naznanil spored celega dneva. Ob 11. uri je bila sv. maša, ki jo je opravil p. John Ferlin in med sv. mašo je bilo ljudsko petje. Kako so moške peli, da je kar odmevalo. Med sveto mašo je bila pridiga o obiskovanju Marijinem, predvsem o spevu, ki ga je Marija zapela pri obiskovanju: Moja duša povečuje Gospoda. Odslej me bodo blagorovali vsi narodi. Kako pazljivo so moške poslušali!

Služba božja je napravila na moške tak vtis, da so se solzili v veselju ter govorili, da take službe še niso videli in da še niso nikdar bili pri taki maši. Res, tak vtis ima človek, če vidi, da pri službi božji vse sodeluje. Zlasti pomenljivo je besedilo mašne pesmi, ki tako zvesto spremlja vse, kar se na oltarju godi.

Po službi božji so šli romarji v novi Baragov romarski dom, kjer so imeli odkazano stanovanje in kjer je bilo servirano kosilo. Za kosilo so skrbele, kot vedno, dobre in požrtvovalne žene od fare sv. Štefana iz Chicage. Pomagalo je tudi nekaj deklet in fantov. Popoldne ob 2. uri so bile slovesne pete litanije Matere božje, ki jih je imel ob veliki asistenci novomašnik p. Bazilij Valentin OFM. Ni treba omenjati, da smo med litanijami prepevali naše lepe stare Marijine odpeve, da se je vse topilo v veselju. Po pobožnosti je novomašnik delil svoj novomašni blagoslov. Popoldne se je nabralo še ve-

liko romarjev iz okolice, predvsem iz Chicage, Jolietta in Waukegana. Po popoldanski službi božji so romarji opravili sv. spoved.

Ko je bilo to končano, je bil na sporedu sv. križev pot. In to je bilo zopet nekaj posebnega. Romarji so se zbrali ob Lurški votlini ob 4. uri ob jezeru in smo šli skupaj z duhovniki na farmo slovenskih sester, ki so napravile v dolinici lepo lurško votlino, ki je sicer precej manjša od frančiškanske, ima pa lepo posrečeno lego v ozki dolinici, da mora človek res kar zdrkniti na kolena pred Marijo po vzgledu pastirice sv. Bernardke. To dolino je pred 20 leti ali še več p. Odilo krstil za dolino Jozafat. Ko je vodil namreč duhovne vaje za šolske sestre, je imel vsak dan eno premišljevanje zunaj na prostem pred lurško votlino. Sestre so sedele kar na trati po tleh, nekatere pa so imele klopi ali stole. Prvo premišljevanje pred votlino je bilo o poslednji sodbi, ki se bo vršila v dolini Jozafat. In tako je dobila ta dolinica svoje ime: Jozafat. Na gornjo stran od doline so ob potoku speljana pota in lepo posuta s peskom. In ob potoku so na levo in na desno pozidane postaje sv. križevega pota. Postaje so res veliko in pa umetniško delo in če še pomislimo in omenimo, da je vse to kamenje znosila skupaj ženska roka sestre Salvatore, potem bomo te postaje še bolj spoštovali in upoštevali.

Ko smo prišli pred sestrsko lurško votlino, je p. Odilo najprej razložil, kar je treba vedeti o pobožnosti sv. križevega pota. Nato smo začeli moliti "Križev pot z Marijo." Premišljevanja za ta križev pot je sestavil ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman v najhujših trenutkih zgodovine slovenskega naroda, takrat ko je hudobija slavila nad našim narodom svojo začasno zmago, takrat ko je komunistični srp žel najžlahtnejše cvetove našega naroda, ko je moril tišoče naših fantov. Ta križev pot je molil naš škof takrat, ko je komunistično kladivo tako kruto tolklo po glavah dobrih vernih Slovencev. Takrat, ko nas ni nihče na svetu razumel, ko le še samo Bog in njegova in naša Mati Marija. In ta križev pot smo molili lemonske romarji na sestrski farmi na praznik Obiskovanja Marijinega. Molili smo vsi skupaj na glas in vmes peli. Vsak je imel v roki besedilo omenjenega križevega pota. Med premišljevanjem smo bili mestoma ginjeni do solz. Saj je tudi škof trepetal za narod, ko je premišljeval in pisal ta edinstveni križev pot.

In še eno pobožnost smo imeli v nedeljo zvečer 2. julija: Zvečer v mrak se je zbrala vsa samostanska družina skupno z romarji pred cerkvijo, kjer se je uredila procesija z lučkami proti lurški votlini, proti groti, kot pravimo. Med potjo smo molili sveti rožni venec, po vsaki desetki smo pa zapeli; in kako hitro je rožni venec minil, četudi je bil malo daljši. Ko smo prišli do votline k jezeru, se je ravno stemnilo in med petimi litanijami se je začela procesija z lučkami pomikati okrog jezera. Kako so lučke odsevale na mirni gladini jezera, in kako mogočno je odmevala Marijina pesem v pokojno, jasno noč. Ko smo se na nasprotni strani jezera ozrli proti groti, smo videli dve Mariji: eno v votlini, drugo pa v vodi kot odsev. Marija je imela namreč električni venec žarnic. Ko smo se vrnili k votlini, smo še vsi skupaj zmolili večerno molitev in smo si voščili lahko noč. Na poti do Doma se je slišalo samo eno: Prekrasno je na Ameriških Brezjah. Ko bi naši ljudje to vedeli, vsak bi prišel vsako leto vsaj enkrat k Mariji v Lemont. Nekateri so tudi rekli: Res smo trudni, pa vemo zakaj smo trudni.

Polegli smo in smo zaspali kot ubiti. Le dva Clevelandčana sta se še nekaj časa pogovarjala: "Ti, pravi prvi, moja postelja pa malo škriplje in

in tudi vrata niso namazana in pojejo kot p. Odilo pri litanijah." In prijatelj mu odvrne: "Veš, kako smo rekli v starem kraju, če so komu čevlji škripali? Da ni čevljarja plačal, da ima čevlje na dolgu. Vidiš prijatelj, tako je tudi tukaj v Baragovem domu. Frančiškani še njabrž niso vsega plačali in zato vrata in postelje v romarskem domu škripljejo. Jutri bova poskusila oba prispevati vsaj \$5.00 za pet-dolarski klub za Baragov Romarski dom, in boš videl, da jutri zvečer ne bo več škripala postelja in da vrata ne bodo več pela. Sklep sta seveda oba držala in prihodnji večer sta sladko spala, predvsem radi mirne vesti, še bolj pa zato, ker ju je p. Odilo vsak dan preganjal okoli od pobožnosti do pobožnosti, in sta bila še bolj trudna kot prvi večer.

Ponedeljek 3. julija je pa veljal res pravi duhovni obnovi. Ob zgodnjih jutranjih urah so opravili sv. spoved šetisti, ki zvečer niso prišli na vrsto. Ob 7. uri je bila sv. maša s skupnim sv. obhajilom. Romarje je med sveto mašo razveseljeval naš glasbenik p. Vendelin s svojim petjem. Kar so romarji slišali, bi lahko imenovali "višja nadumetnost." Nekdo pa je pripomnil: Ali misli iti p. Vendelin v kitajske misijone, ko zna tako lepo peti po "kitajsko." Pa je bilo res lepo, ker so bile pesmi res umetnost.

Ta dan smo imeli tri verske govore in sicer o temeljih naše vere. Sklenili smo, da bomo šli od Marije Pomagaj iz Ameriških Brezij celi katoličani, in posebno bomo skušali, da se ne bomo nikdar več pregrešili v temeljnih rečeh. Govor je bil zjutraj med sv. mašo, potem dopoldne ob 10. uri, popoldne pa med molitveno uro pol štirih. Možje so določili, da moramo ta dan zmoliti skupno vse tri dele sv. rožnega venca in sicer enega po namenu Društva najsvetejšega Imena, drugega za pokojne ude istega društva, tretjega pa za težko preizkušeni Slovenski narod v starem kraju. Popoldne smo imeli celo uro izpostavljeno najsv. Rešnje Telo. Popoldansko pobožnost, razen govora, je opravil novomašnik p. Bazilij: Izpostavil je Najsvetejšo, molil sv. rožni venec in litanije presvetega Imena ter podelil blagoslov z Najsvetejšim. Razume se, da smo imeli pri vseh pobožnostih mogočno skupno petje. Zadnji rožni venec in večerno molitev smo zopet opravili pri lurški votlini.

Pri večerji v ponedeljek zvečer smo imeli prijeten sestanek in razgovor v veliki dvorani Romarskega doma z govorniškimi programom. Govorili so: Mr. Jakob Resnik v imenu romarjev, Mr. Anton Grdina je povdarjal velik pomen Lemonta in naših intimnih verskih prireditvev. P. Kazimir je moše navduševal za skupno delo pod pokroviteljstvom Zveze Društev Najsvetejšega Imena. K besedi je bil poklican še p. Odilo, ki je povabil moše, naj se večkrat zberejo v Lemontu, da požive svoje moške ideale. Lemont jim je vedno odprt in frančiškani jim bodo vedno v vsakem oziru postregli, kar bo v njihovi moči.

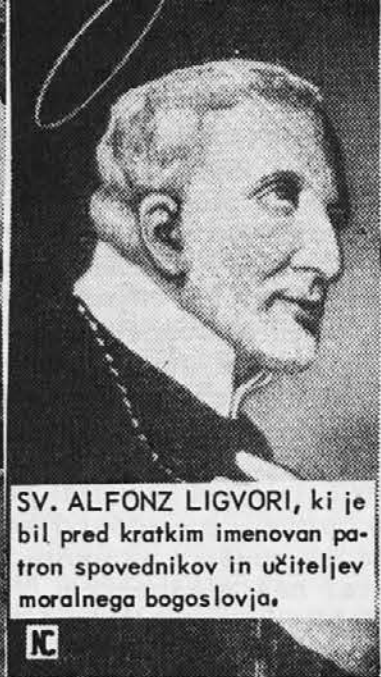
In napočilo je jutro 4. julija, jutro slovesa. Zopet smo imeli sv. mašo s skupnim sv. obhajilom. Med mašo je pel p. Odilo sam same stare prisrčne pesmi. Le kje jih je dobil? V pesmi: "Naj odkrijem, Mati mila, svojega srca čutila," nam je povedal vse, kar moramo čutiti do naše nebeške Matere. Nato smo slišali morda najstarejšo Marijino slovensko pesem. Prosili smo, naj bi bila natisnjena v Ave Mariji. Tukaj je:

1. Na svetu lepše ni stvari,
kakor Marija v tron stoji,

pozdravljena Marija ti,
si polna božje milosti

NADŠKOF OLAECHEA iz Valencije v Španiji
brčne prvo žogo pred nogometno tekmo tamkaj.

SV. ALFONZ LIGVORI, ki je
bil pred kratkim imenovan pa-
tron spovednikov in učitelj
moralnega bogoslovja.

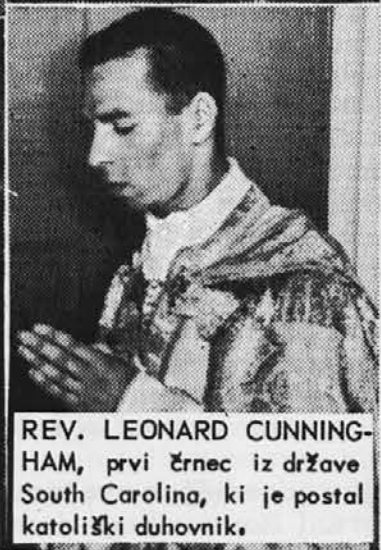
MLADI BEGUNEC (Poljak) je potreboval pomo-
ci, preden je mogel mrzlo vodo piti v New Yorku,
ko je prisel v Ameriko.

KRALJEVA KRONA (zgoraj) ogrskega kralja sv.
Štefana (zgoraj na levi) je v ameriških rokah že
od leta 1945. Zadnje čase so nekateri svetovali,
da se naj ta krona vrne ogrski vladi v zameno za
svobodo kardinala Mindszentya (na levi).

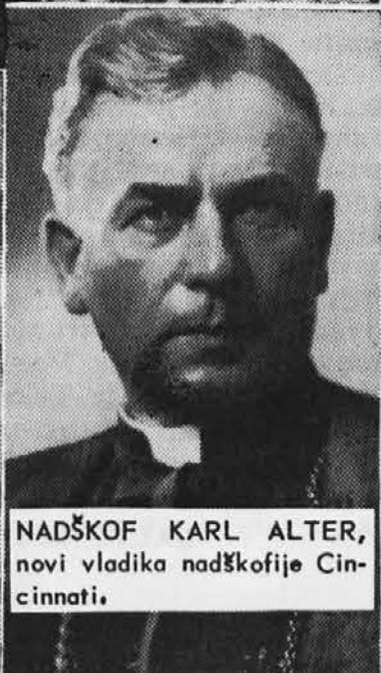
FATHER PATRICK PEYTON, svetovno znani
apostol družinskega rožnega venca, pozdravlja
indijanskega poglavarja in njegovo ženo iz či-
pevanskega rodu. Baraga je delal med Čipevanci.

REV. LEONARD CUNNING-
HAM, prvi črnc iz države
South Carolina, ki je postal
katoliški duhovnik.

SEDEM OTROK družine Hinnebusch v Bloom-
field, Pa., ki jih na sliki vidite, se je posvetilo
redovnemu življenju. Vsi so dominikanci.

NADŠKOF KARL ALTER,
novi vladika nadškofije Cin-
cinnati.

SVETI OČE PAPEŽ kleči pred Najsvetejšim, ko ga
nesejo v Telovi procesiji junija meseca.

MLADI AMERIŠKI INDIJANEC na tej sliki je
bil izmed mnogih Indijancev izvoljen iti v Rim
za svetoletni obisk. Piše se Joseph Hummingbird.

tije ali ne.

Görres pripoveduje, da je Julijana, neka cistercijanska nuna, večkrat opazila od daleč, kako je bil odstranjen presveti oltarski Zakrament iz cerkve sv. Martina, ko se je zaključila služba božja. To ji je povzročalo veliko žalost. Nekega karmeličana, po imenu Casseta, so hoteli preizkusiti. Odstranili so z glavnega oltarja presveti Zakrament, a pustili so goreti večno luč. Casset pred tem oltarjem ni pokleknil, rekoč da tam naš Gospod ni navzoč, ampak na drugem mestu, kjer ne gori večna luč. Sv. Frančišek Borgia je tudi imel tak dar, čeprav ni bil zaznamovan z ranami. Kadar je vstopil v cerkev, je takoj šel na kraj, kjer je bilo spravljen sv. Rešnje Telo, čeprav ni bilo na zunaj nobenega vidnega znamenja, da je sv. Rešnje Telo tam. Julijana Metles iz Norforka je imela dar, da je ločila posvečeno hostijo od tisoč drugih, ki niso bile posvečene.

Župnik Härtel je bil zopet navzoč v Terezijini sobi po polnočnici na božič leta 1930. "Čutila je," pravi, "na način, ki ga ne moremo razložiti na naraven način, bližino presvete Evharistije, predno jo je prišel župnik Naber obhajati. Ko je ležala v postelji, je natančno popisala, kako je župnik vzel iz tabernaklja sveto hostijo, s katero jo bo obhajal. Živo je opisala župnikovo pot do njenega doma. Pot je bila ledena in ona je videla, kako previdno je župnik hodil in potem zavil naokrog po drugi poti." Župnik Naber je pripovedoval, potem, kako da je zavil drugam. Predno je prišel na Terezijin dom, je še stopil do nekega bolnika, zato se je zamudil. Terezija je to vedela in je trpela zaradi tega. Ko je končno župnik prišel v njeno sobo, je v otroški preprostosti zaklicala evharističnemu Gospodu: "Gospod, danes si postopal tako neljubeznivo z menoj!"

Sveta Gemma Galgani, ki je tudi kot Terezija Neumann živela samo od svetega obhajila.

Kadar je Terezija potovala po krajih, kjer so bile katoliške in protestantske cerkve, je takoj vedela, v katerih je Gospod zares pričujoč. Nekoč je šla skozi tuje mesto. Nena doma se je ustavila in zaklicala: "Ljubi Odrešenik je tukaj!" Zgradba, pred katero se je ustavila, ni bila cerkev. Ko so poizvedovali, so ugotovili, da se v hiši nahaja kapela, kjer je shranjeno sv. Rešnje Telo. Čutila je prisotnost presvetega Zakramenta v tistih, ki so pred kratkim prejeli sveto obhajilo. Takoj je spoznala duhovnika, četudi je imel na sebi samo civilno obleko, ker so njegove roke držale sveto hostijo, ki je njena edina hrana. Vedno se tudi zaveda neprestane pričujočnosti Gospodove v njenem srcu. Zavest, da je Gospod pri njej, traja štiriindvajset ur. Na veliki četrtek in veliki petek pa ta zavest traja osemindvajset ur. Skrivnostno trpljenje včasih skrajša čas za dve uri.

Ob neki priliki je bilo ob sedmih zvečer mogoče ugotoviti navzočnost majhnega dela hostije, ki jo je Tere-

zija prejela zjutraj. Drugi pojav, ki je združen z uživanjem svete hostije, je pa tale: kakor hitro se v njej razkroji sveta hostija. Terezija čuti telesne bolečine in vse njeno telo začne slabeti. Njeno hrepenenje po svetem obhajilu je bilo vedno bolj močno. Včasih je prišlo celo v glasno tožbo: "Gospod, zakaj si me zapustil? Pridi, dragi Zveličar, pridi." Sv. Terezija Avilska je izjavila, da je goreče hrepenenje po svetem obhajilu poseben znak globokega duhovnega življenja. Terezija Neumann je večkrat izrazila svoje hrepenenje po svetem obhajilu za časa zamaknenja v Kristusovo trpljenje. Zelo je trpela, kadar Gospodova navzočnost ni več pokazala svoje moči. Včasih se v zamaknenju ni mogla več zdržati, ko se je bližal trenutek svetega obhajila in je v svoji močni želji po Jezusu razprostrla roke ali se celo dotaknila duhovnikove štole ali koretlja v trenutku, ko ji je polagal sveto hostijo na jezik.

Ozka povezanost med Terezijinim popolnim postom in pa vročo željo, biti združena z evharističnim Gospodom, je eden izmed najbolj nenavadnih pojavov v konnersreuthskih dogodkih. Tako je obhajilo ljudi, ki so se popolnoma odtrgali od sveta in žive le za Boga. O takem svetem obhajilu beremo v življenju nekaterih svetnikov kakor pri sv. Katarini Sienski. Posebnost svetega obhajila je v tem, da sveta hostija, položena na jezik, takoj izgine.

Dr. Gerlich opisuje Terezijino sveto obhajilo takole: Ko pride duhovnik s ciborijem na rob oltarja, Terezija, ki gleda med tem na sveto hostijo, preide v zamaknenje. Pri tem izgleda, kakor da bi hotela Gospodu naproti, kar ji prepričuje ograja na obeh straneh klečalnika. Njen duh je kakor ves prevzet od notranjega ognja in njene oči žarijo. Njene roke so napol razprostrte, noge pa kažejo željo po hoji. Vse njeno telo

je nekako dvignjeno, kot bi hotela vstati. Župnik mi je svetoval, naj poklekнем prav pred njo, da bom mogel videti v njena usta. Pri svetem obhajilu se je zgodilo takole: ko se je duhovnikova roka približala s sveto hostijo k njenim ustim, je Terezija na široko odprla usta, položila jezik na spodnjo ustnico in prekrizala roke na prsih. Duhovnik je položil sveto hostijo na konec jezika in takoj odstopil. Terezija je jezik s sveto hostijo potegnila nekoliko nazaj, toda samo toliko, da se je je konec jezika še dotikal spodnje ustnice in pokrival zobe spodnje čeljusti. Tako sem mogel videti zadnji del jezika in pa dlesno. Nenadoma je sveta hostija izginila. Terezija je zopet iztegnila jezik za nekaj časa. Njena usta so bila široko odprta, in jih ni zaprla, odkar jih je prvokrat odprla. Od prvega trenutka odkar je odprla usta ni dala nikakega znaka o požiranju. Svete hostije ni bilo videti ne v ustni votlini ne na nebu, kar sem oboje dobro videl. Ko se je nekaj časa pomudila v najglobljem premišljevanju, je v zamaknenju začela govoriti in nekaj časa tako ostala."

Father Herman Joseph, kapucin, piše: "Bil sem v Konnersreuthu dne 24. maja na petek pred binkošti. Ta dan Terezija ni bila zamaknjena v trpljenje Gospodovo, pač pa sem bil priča njenega svetega obhajila, nekaj, kar je le malokaterim dano videti. To, kar sem videl, je zelo težko povedati z besedami. Bilo je tako lepo. Med farno sveto mašo sem spovedoval skoraj do konca. Nato sem odšel v zakristijo, da se napravim za sveto mašo. Stal sem ravno pred omaro za mašno obleko, ko se vrata od zunaj nenadoma odpro s silo. Podzavestno sem obrnil glavo. Zagledal sem obličje, ki je izražalo veliko bolečino in notranjo žalost. Nikoli poprej nisem videl takega obličja, niti za časa smrti. Oči so me spominjale na osebo, ki je izčrpana

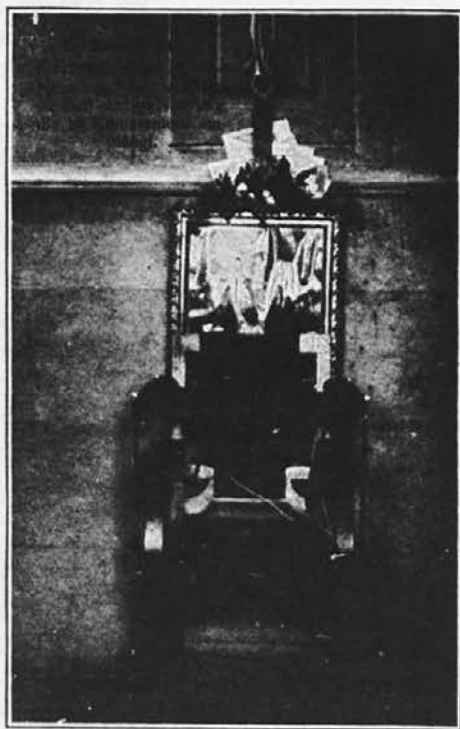
od žeje, ter napenja zadnje sile, da doseže studenec, predno omaga. Bila je Terezija Neumann. Prišla je, da prejme sveto obhajilo. Vrjetno je bila zamaknjena, ker ni videla niti mene, niti koga drugega. Njeno obnašanje je izražalo hrepenenje po Bogu. Tako je bila prevzeta v prejšnjih svetih obhajilih. Ko je šla skozi zakristijo, sem jo opazoval kar moči natančno. Ne vem, če sem bil kdaj bolj natančen pri opazovanju, kakor v dneh mojega bivanja v Konnersreuthu. Terezija je z vsem spoštovanjem pokleknila za oltarjem.

"Zakristija je za oltarjem, tako da je možno videti ozadje oltarja, če so vrata odprta. Terezija je sedla na stol, ki je bil zanjo pripravljen zaradi njene slabosti. Bila je vsa prevzeta, kar se je kazalo v vsaki kretnji, ki pa niso bile brez prisrčnosti ali celo hitre. Še bolj je bila zbrana in njen obraz je nosil nek poseben izraz. Nato je pomignila ministrantu, naj zapre vrata za njo, da je drugi ne bi mogli videti, ko prejema sveto obhajilo. Ministrant je molče ubogal. Prav potihoma sem zaprl vrata in sem sedel tako, da sem lahko vse videl, ne da bi ona opazila. Hotel sem jo videti pri prejemanju svetega obhajila."

"Ne vem," je rekel župnik, "ali bo videla Zveličarja." To se zgodi samo, kadar prečuje noč v zadostilnem trpljenju. Tedaj lahko zaužije celo hostijo, drugače še majhen košček z veliko težavo. Sveta maša je bila končana, a župnik je vendar še čakal, čeprav je njegova ovčica umirala od hrepenenja po sveti hrani. Imel sem željo, da bi ga prosil, naj hiti. Župnik je odpustil v redu otroke. Kaj je še drugega počel v cerkvi, ne vem. Šele čez čas je oblekel koretelj, si nadel štolo in se končno prikazal na robu oltarja s sveto hostijo držečo nad ciborijem. Četudi se je prej Terezija utrujeno naslonila na klečalnik, je sedaj sede-

la pokonci s sklenjenimi rokami in čakala v počaščenju prihajajočega Gospoda.

Župnik mi je pomignil, naj pridem bliže Terezijinemu stolu za najsvetejši trenutek. To sem lahko storil, ne da bi me ona opazila. Pokleknil sem obrnjen proti njej, približno en korak od nje. Terezija je v zanosu razprostrla roke proti sveti hostiji. Njene oči niso bile obrnjene na sveto hostijo, ampak na prikazen,

To je oni stol, na katerem sedi Terezija Neumann, ko prejme sv. obhajilo. Ta stol je za glavnim oltarjem in je za njo pripravljen zaradi njene slabosti.

ki je jaz nisem mogel videti. Videla je samega poveličanega Gospoda, katerega sem jaz gledal samo pod podobo kruha. Župnik je čakal celo minuto če ne več. Jaz sem porabil čas, da sem mirno in pazljivo gledal

(DALJE NA STRANI 23.)

ROMARSKI ZVONOVI

(Dalje od strani 15.)

2. Je z zlatim soncem gvantana,
z dvanajstim zvezdam kronana,
v naročju božje Dete ima,
ki se prijazno nam smehlja.

3. Je bela kakor lilija,
rudeča kakor gavtroža.
Pa lepše rožce nima svet,
kot Jezus je Marijin cvet.

4. To ni nobena lilija,
to je Marija vsmiljena,
to ni nobena gavtroža,
to je Marija lepa vsa.

5. Pretakaj solze, grešnik ti,
ko greh te peče, vest teži.
Pa če te peče, naj gori,
Marija pride, pogasi.

6. Marija, venčaj nas takrat,
ko pride ~~Zenin~~ nas iskat.
O pelji naše duše v raj,
kjer bomo peli vekomaj.

Kdo bi se ne ob taki ljubeznivi preprostosti topil od veselja in ginjenja? Potem nas je pesem povabila k sv. obhajilu: "Zdaj se zbudi, duša moja, zvonček kmalu bo zapel, zdaj bo prišla ura tvoja, ko te Jezus bo objel." Če je bilo včerajšnje petje "višja nadumetnost," potem je bilo današnje "nižja pod-preprostost."

Kmalu so prišli romarji iz cerkve in se malo pokrepčali v romarskem domu, že je pribrenčal bus na hrib in se postavil pred cerkvenimi vrati. Romarji so začeli nositi svoje culice na bus. Preden pa so se vsedli, so šli še vsi k Mariji po slovo. S pesmijo smo se poslovili: Vse prepeva, se raduje, moja duša pa žaluje." Naravno je, da otroci jokajo, navajeni smo tudi, da jokajo ženske. Če pa jokajo možje, takrat mora pa biti žalost res velika. In pri slovesu od Marije so jokali možje. Duhovnik je romarje še blagoslovil in šli so. Ko so že vsi sedeli v busu, je še p. Odilo stopil k busu in smo še enkrat vsi zapeli: "Vodi, Marija, po pravi nas poti!" In zabrnelo je pod kolesi in auto se je premaknil. Vsak je odhajal s trdnim sklepom: Še pridem k Mariji in solzice niso zadnjikrat tekle.

Saj res, kaj pa je porcijunkula? To bi moral biti največji praznik v redovnih cerkvah sv. Frančiška! Takrat dobite v lemontski cerkvi popolni odpustek kolikokrat - tolikokrat; to se pravi, kolikokrat **PORCIUNKULA** obiščete redovno cerkev Marije Pomagaj od poldne 1. avgusta, pa do polnoči 2. avgusta in molite pri vsakem obisku šest očenašev in šest zdravamarij in šest čast bodi po namenu sv. očeta, dobite vsakikrat popolni odpustek ali zase ali pa za duše v vicah. Seveda je treba prejeti tudi sv. zakramente. Zdaj ko imamo Romarski dom, bi lahko prišli prejšnji dan, to se pravi prvega avgusta in bi že zvečer imeli pobožnost v cerkvi in spovedovanje pozno v noč, kot je bila navada v starem kraju. Na praznik bo ena sv. maša ob 9. uri z nagovorom in petjem. Priglasite in pridite. Bližnji pridite 2. avgusta zjutraj. Če le mogoče, pridite tešči.

Prihod v soboto 19. avgusta ob 9. uri dopoldne. Takoj ob prihodu pozdrav Mariji pred njeno milostno podobo. Nato sv. maša z ljudskim petjem. Nato razvrstitev v romarskem domu. Ob tretji uri **OLTARNA DRUŠTVA IZ CLEVELANDA** popoldne sv. križev pot na sestrski farmi. Nato spovedovanje v cerkvi Marije Pomagaj. Zvečer malo pred mrakom procesija iz cerkve k votlini ob jezeru; med

procesijo bomo molili sv. rožni venec. Nato od grote procesija z lučkami okoli jezera. Med procesijo litanije Matere božje. Po procesiji večerna molitev.

V nedeljo 20. avgusta sv. maša z govorom ob 7. uri. Skupno obhajilo. Ob 11. uri sv. maša pri votlini z ljudskim petjem. Popoldne ob 2. uri pete litanije v cerkvi. Od 4 - 5 popoldne sveta ura pred Najsvetejšim. Od 7.45 slovo od Marije in nato odhod.

Ktej pobožnosti ste vabljene matere in žene ne samo iz Clevelanda, ampak tudi članice oltarnih in materinih društev iz drugih far in naselbin.

Fara sv. Jurija iz So. Chicage pride k Mariji Pomagaj v nedeljo 27. avgusta. Ob 11. uri bodo imeli slovesno sv. mašo pri votlini. Poje farni pevski zbor sv. Jurija.

TEREZIJA NEUMANN

(Dalje od strani 21.)

in opazoval in si dobro vtisnil v spomin.

Celo danes mi je slika še vedno jasno v spominu. Slika je tako lepa, da je ne more noben slikar posneti. Vsaka črta izraža plemenitost. Ko sem gledal ta obraz, sem bil prisiljen spomniti se besed sv. pisma, ki govorijo o svetem Štefanu, da je bilo njegovo obličje kakor obličje angela. To ni bil več Terezijin obraz. Bil je popolnoma drug obraz, ki je izražal češčenje ustvarjenega bitja do veličine in veličastva svojega Stvarnika. Izraz obraza je kazal nemoč in popolno vdanost. In kljub temu, kakšno kraljevo dostojanstvo je bilo v njej! Bilo je na njej nekaj tega, kar je videla. Obraz je bil ožarjen z neko posebno lučjo. Prisiljen sem priznati, da nepopisno lepoto na njenem obrazu popisujem, kakor sem jo jaz videl. Zopet so mi prišle v spomin besede svetega pisma: Velike reči mi je storil On, ki je mogočen in čigar ime je sveto. Bila je pravi živi Magnificat. S tem je vse povedano.

Tedaj dvigne duhovnik sveto hostijo in napravi znamenje svetega

križa. Terezija sklene roke in odpre usta. Toda še mora čakati. Ona čaka ponižno. Toda njena želja po svetem obhajilu je vidna in v srce segajoča. Tedaj pravi župnik: Telo našega Gospoda Jezusa Kristusa... Terezija se prikloni z glavo v znak počestitve. Duhovnik med tem napravi nad njo znamenje svetega križa. Nato ona zopet odpre svoja usta. Pazil sem prav natančno, da bi videl, kako izgine sveta hostija. Ali tega nisem videl. Terezija je prehitro zaprla usta. Vendar nisem opazil nobenega znaka požiranja ali zauživanja.

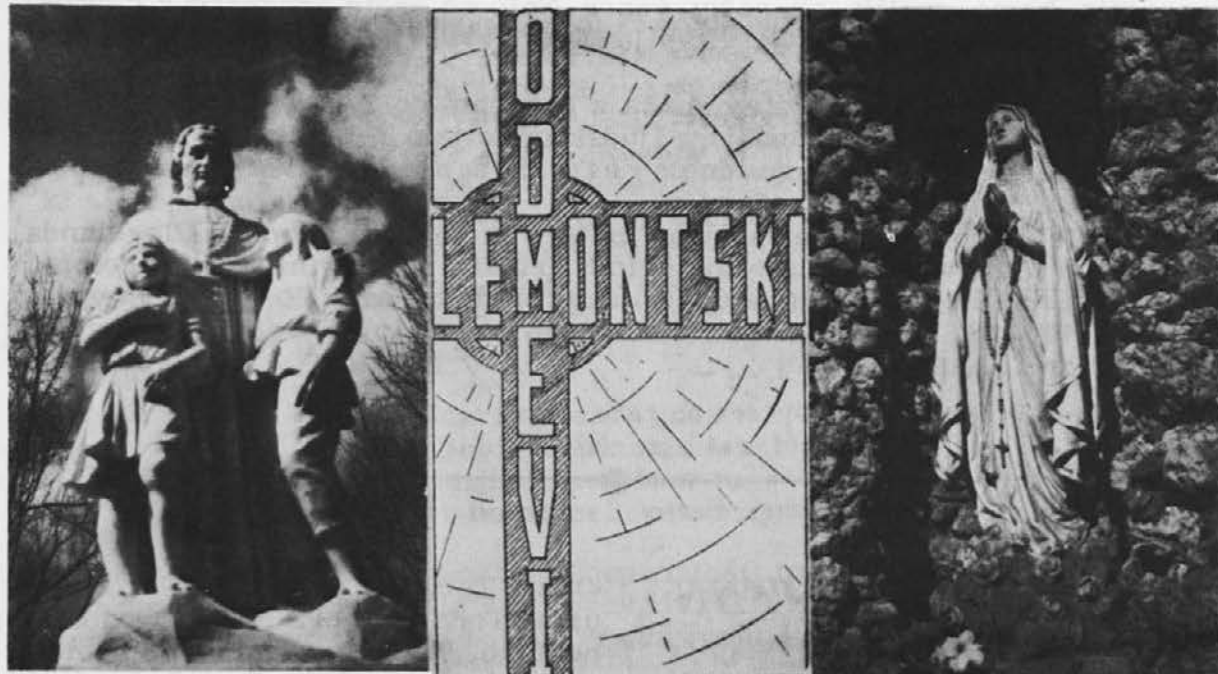
Hoja za Kristusom

Nespameten je, kdor v ljudi ali druge stvari stavi svoje upanje.

Ne sramuj se, da drugim služiš iz ljubezni do Jezusa Kristusa, ali da te imajo za ubogega na tem svetu.

Ne zaupaj sam sebi, marveč stavi vse svoje upanje v Boga.

KAJ TAKEGA pa naši lemontski romarji še niso videli, kot je bilo mašniško posvečenje dne 29. junija.

Prvikrat moramo in smemo zapisati v zgodovini Lemonta: Imeli smo obred mašniškega posvečenja v cerkvi Marije Pomagaj v Lemontu. Že dolgo prej so bralci našega lista z zanimanjem brali v Ave Mariji, da bo škof dr. Gregorij Rožman posvetil v Lemontu dva frančiškanska bogoslovca – fr. Bazilija Valentina in fr. Inocenca Ferjana – na praznik sv. Petra in Pavla.

Romarji so se začeli priglašati in se jih je že na predvečer velikega dneva zbralo lepo število, ki so prenočevali v sobah še ne popolnoma zgotovljenega romarskega doma.

Kako uro pred mrakom na predvečer so se oglasili

zvonovi in naznanjali bližnji okolici, da je dospel visoki posvetitelj, ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, ki ga je naš komisar pripeljal iz čikaškega kolodvora v spremstvu g. Julčka Slapšaka.

Napočil je dan 29. junija. Nebo je bilo kakor nalašč čisto kot ribje oko. Zvečer poprej je malo deževalo, pa se je kmalu zjasnilo.

Že v zgodnjih jutranjih urah so se številni duhovniki razvrstili za svete maše, tako da je bilo ob pol osmih vse končano, kajti ob osmih se je imela začeti slovesnost. Ob pravem času so začeli prihajati avtomobili in busi in zvonovi so se zopet slovesno oglasili.

Cerkev je bila kmalu napolnjena. Največ romarjev je bilo iz Chicage in Jolietta. Tudi lepo število

slovenskih šolskih sester se je udeležilo slovesnosti.

Točno ob 8. uri se je začel slovesni sprevod v cerkev, ki je bila v njem samostanska družina, lepo število duhovnikov in dva novomašnika s prevzvišenim g. škofom. Iz kora je zadonela pesem v pozdrav posvetitelju škofu "Ecce sacerdos magnus – Glejte, veliki duhovnik".

Nato se je pričela škofova maša, med katero so uvrščeni obredi mašniškega posvečenja. Do teh obredov posvečenja so naši pevci na koru prepevali Marijine pesmi. Obredi posvečenja se vrše pred evangelijem.

V glavnem so ti obredi sledeči: Najprej so kandidati mašniškega stanu klicani po imenu. Nato arhidiacon – pri nas oče komisar – prosi škofa, da bla-

govoli posvetiti pričujoče kandidate v mašnike. Škof se hoče prepričati, če so kandidati vredni, in zato vpraša: Veš li, če so vredni? Predstojnik odgovori: Kolikor mi človeška slabost dopušča vedeti, sem prepričan in priznam, da so vredni sprejeti breme te službe.

Nato škof kandidate in ljudstvo resno opominja, kako velika je služba, ki jo mašnik sprejema in kako odgovorna je, in da naj odstopi vsak, ki ni sposoben za tako službo. Potem škof kandidatom pove, kakšna je in bo njih opravilo: Duhovnik mora darovati, blagoslovljati, predsedovati, pridigati in krščeovati. Z velikim strahom je treba torej sprejeti to odliko.

Ko škof kandidatom razloži visoko službo mašništva, potem se novomašniki vležejo na tla pred oltar, namreč padejo na obraz v znamenje nevrednosti in kot priznanje, kako silno so potrebni pomoči božje. Vsi navzoči duhovniki s škofom pokleknejo in vsi prosijo svetnike božje, vso zmagoslavno Cerkev, naj posreduje pri Bogu, da bodo pričujoči mladi duhovniki pravi in vredni služabniki v vojskujoči Cerkvi. Ta prošnja je izražena v petih litanijah vseh svetnikov.

Zdaj nastopi slovesen trenutek posvečenja, trenutek, ko se izvrši v duši novomašnikovi velika sprememba, ki ga napravi za duhovnika Kristusovega. Škof položi obe roki na vsa-

LETOŠNJE SLOVESNOSTI V LEMONTU

20. avgusta – Romanje oltarnih društev iz Clevelanda.

27. avgusta – Romanje fare sv. Jurija iz So. Chicage.

3. septembra – Letni medeni piknik; 80-letnica starosti Fr. Johna; blagoslov romarskega doma in Baragovega spomenika; romanje fare sv. Štefana iz Chicage.

kega novomašnika posebej in isto store potem vsi navzoči duhovniki. Potem dvigne škof svojo desno roko in jo razprostre nad novoposvečenci in isto store vsi duhovniki, ki so navzoči. Velika tišina nastane v cerkvi. Kot bi se nebesa odprla in bi sveti Duh prišel v vidni podobi in bi si osvojil svoje izvoljence. V polaganju rok škofovih je bistvo zakramenta sv. mašniškega posvečenja in v molitvi, ki jo škof moli nato.

Potem škof novoposvečence obleče v posebno duhovniško obleko: najprej vsakemu podeli štolo, oz. jo naravna in na prsih prekriža. Pri izročitvi štole govori škof: "Sprejmi jarem Gospodov, zakaj njegov jarem je sladak in njegovo breme je lahko." Nato izroči škof vsakemu novoposvečencu mašni plašč in sicer tako, da samo sprednji del plašča visi prosto, zadnji del pa je na polo-

vico zavihnjen na hrbtu. Pri izročitvi mašnega plašča moli škof: "Sprejmi duhovniško oblačilo, ki pomeni ljubezen; mogočen je namreč Gospod, da ti pomnoži ljubezen in popolno službo."

Po daljši molitvi, ki nato sledi, zapoje pevci: "O, pridi, Stvarnik sveti Duh". Med to pesmijo pristopijo novoposvečenci k škofu z razprostrtimi rokami, tako da dlani gledajo navzgor, mezinca obeh rok pa se dotikata. In škof nato mazili s svetim oljem, tako da gre od palca desne roke na kazalec leve roke in potem od palca leve roke do kazalca desne roke, in mazili tudi obe dlani. Med maziljenjem moli: "Blagovoli blagosloviti in posvetiti, Gospod, te roke po tem maziljenju in po našem blagoslovu. Amen. Da, karkoli bodo te roke blagoslovile, bo blagoslovljeno, in karkoli bodo posvetile, bo posvečeno, v imenu Gospoda našega Jezusa Kristusa. Amen."

Po polaganju rok postanejo kandidati duhovniki in dobe vse duhovniške pravice in oblasti. Toda oblast opraviti sv. mašo, spremeniti kruh in vino v Telo in Kri Jezusovo je tako strahovita in velika, da je za to poseben obred določen, da natančno izrazi to najvišje duhovniško opravilo. Ko je škof mazilil novomašniku roke s svetim oljem, novoposvečencu obe roki sklene in eden od navzočih duhovnikov novomašniku roki zveže z belim

trakom, tako da pusti prste proste. Nato ponudi škof vsakemu novoposvečencu kelih, ki sta v njem vino in voda. Kelih je pokrit s pateno, na kateri leži velika mašna hostija. Novoposvečeni duhovnik vzame pateno med kazalec in sredinec, tako da se dotika s kazalcem patene, s sredincem pa kelihove čaše, škof pa pri tem govori: "Sprejmi oblast darovati Gospodu, opravljati mašo tako za žive kot za mrtve. V imenu Gospodovem. Amen."

S tem je posvečenje v glavnem končano. Vse to se je zgodilo pred evangelijem.

Po evangeliju je imel prevzvišeni g. škof nagovor na novomašnike, na srebrnomašnike in na vse duhovnike. Povdarjal je, da ima duhovnik od Kristusa samesa tri naslove: Duhovnik je služabnik Kristusov in zato imenuje Kristusa 'Moj Gospod!' Drugič, duhovnik je prijatelj Kristusov in zato lahko reče Kristusu 'Dragi Jezus!' In tretjič,

duhovnik je brat Kristusov in zato ga lahko naziva 'Moj Jezus!'

Od darovanja naprej, ko se začne glavni bistveni del sv. maše, morajo novomašniki na dan posvečenja s škofom somaševati in zato glasno, skupno s škofom molijo vse molitve do konca maše. Torej tudi besede posvečenja pred povzdigovanjem molijo na glas s škofom. To je prav za prav prva sv. maša novomašnikova. Nova maša, kot jo mi imenujemo, je

Mašniško posvečenje v Lemontu dne 29. junija. Slika je bila posneta med litanijami vseh svetnikov. Novomašnika ležita na tleh v priznanje svoje nevrednosti za duhovniško čast. Slika je posnel pokojni Jack Rodish iz So. Chicage.

prva slovesna maša.

Med sv. mašo na dan posvečenja prejmejo novomašniki sv. obhajilo iz škofovih rok. Po sv. obhajilu pa morajo še izpovedati sveto vero s tem, da molijo na glas pred škofom apostolsko vero.

Takoj nato pa dobi novomašnik pravico in oblast odpustiti grehe. Sicer je ta oblast dana že s pokladdanjem rok, toda radi važnosti te oblasti je še poseben obred. Pa zakaj proti koncu maše, ko je glavni del daritve končan? Skoraj gotovo zato, ker je tudi Je-

zus ustanovil zakrament sv. pokore šele po svojem trpljenju in po svoji daritvi samega sebe na križu in ker se nam grehi odpustčajo po Krvi Kristusovi.

Po sv. maši sta oba novomašnika, p. Bazilij in p. Inocenc, skupno podelila svoj novomašniški blagoslov.

Po skupni zahvalni molitvi škofa in dveh novomašnikov pred oltarjem je zadonela pesem "Novomašnik, bod' pozdravljen" in med to pesmijo sta novomašnika s škofom in duhovščino v slovesnem spre-

vodu šla iz cerkve.

Pri slovesnosti so bili navzoči že omenjeni srebrnomašniki, namreč: Very Rev. Aleksander Urankar, lemonsčki komisar, ki je bil pri posvečenju arhidiakon, Rev. Julij Slapšak (Cleveland), Rev. Leo Kristanc (Campbell, Calif.), Rev. Franc Jeraša (Kiowa, Kans.), Rev. Jože Godina (Cleveland). Ti so pred 25 leti skupno prejeli sveto mašniško posvečenje v ljubljanski stolnici.

Iz Johnstowna, Pa., je prišel prejšnji naš komisar, Very Rev. Benedikt Hoge,

Prezvizišeni škof dr. Gregorij Rožman v sredi dveh novih mašnikov, duhovščine in samostanske družine po mašniškem posvečenju v Lemontu.

ki je pri posvečenju s Father Slapšakom škofu asistiral.

Dalje so bili navzoči: Rev. M. Butala (Joliet), Rev. G. Kuzma (Wilton Center, Ill.), Rev. V. Vodušek (San Francisco), Rev. M. Jager (Barberton, O.), Rev. F. Koretič, ki je teden poprej pri slovenskih sestrah pridigal duhovne vaje, Rev. R. Malavašič (Joliet), Rev. M. Godina (Gary, Ind.), Rt. Rev. Msgr. F. Gabrovšek (Milwaukee), Rev. J. Klopčič (Chicago),

Rev. B. Borgola, o.f.m. (Chicago), Rev. K. Okorn o.f.m. (Chicago) in bogoslovec-diakon Franc Gaber (St. Paul), ki je tudi pri posvečenju asistiral skupaj z našimi kleriki in brati.

Pri slavnostnem kosilu v naši obednici je preč. komisar Father Aleksander spregovoril in izrazil hvaležnost nas vseh do prevzvišenega g. škofa, ki je blagovolil biti v naši sredi na ta zgodovinski dan.

Popoldne ob 2. uri so

bile slovesne pete litanije Matere božje. Celebrant je bil srebrnomašnik Father Aleksander, asistirali so mu pa vsi štirje ostali srebrnomašniki in oba novomašnika.

Poročilo o obeh novih mašah bo prinesla septemberska številka lista Ave Maria.

Slike mašniškega posvečenja, ki jih vidite v tej številki, je posnel Mr.

Tu so peterj srebrnomašniki, ki so bili prisotni pri mašniškem posvečenju v Lemontu 29. junija. Od leve na desno: Rev. Franc Jeraša, Rev. Leo Kristanc, Very Rev. Aleksander Urankar, o.f.m., lemontski komisar, Rev. Jože Godina in Rev. Julij Slapšak.

Jack Rodish iz South Chicage. Ko je te slike razvil in naprej poslal, je pa nenadoma umrl. Našli so ga mrtvega v njegovi delavnici. Slike smo mi po pošti dobili na dan njegovega pogreba, namreč v soboto, 8. julija.

Bog mu daj večni mir!

V prejšnjih številkah je bilo oznanjeno, da pride fara sv. Jurija iz South Chicage v Lemont na božjo pot na 13. avgusta. Dobili smo sporočilo od ondotnega župnika, da je bilo treba iz gotovih vzrokov prestaviti to romanje na 27. avgusta. Torej naj si dotični vzamejo to na znanje.

Dne 21. avgusta bodo trije naši bogoslovci in en brat naredili svoje slovesne ali večne obljube, s katerimi se bodo Bogu posvetili v redovnem življenju za celo svoje življenje.

Bogoslovci so: Fr. Mark Hochevar, fr. Blase Chemezlar in fr. Lawrence Grom. Brat lajik je Ksaverij Paton.

Sorodniki in znanci so povabljeni.

Neki Joliečan je 4. julija pripeljal svoj novi avto v Lemont in je prosil, da bi ga mu blagoslovili, kar smo rade volje storili.

Čebelarji tega okraja so zopet letos (18. junija)

imeli svojo letno sejo tukaj in sicer v romarskem domu. Father John je ponosen na to, da se jim naš kraj tako dopade.

Najiskrenejša hvala onim vsem, ki so nam tako rade volje pomagali pri raznih romarskih prireditvah, posebno pa našim zvestim pomagalcem in pomagalkam iz Chicage, ki mesec za mesecem pomagajo v tiskarni Ave Maria. Bog in Maria naj jim stotero poplačata.

— Samostanski firbec

ROMARSKI DNEVI V LEMONTU:

**20. AVGUSTA: ROMANJE OLTARNIH DRUŠTEV
IZ CLEVELANDA**

**27. AVGUSTA: ROMANJE FARE SV. JURIIA
IZ SO. CHICAGE**

3. SEPTEMBRA: LETNI MEDENI PIKNIK

80-LETNICA STAROSTI FATHRA JOHNA

**BLAGOSLOV ROMARSKEGA DOMA
IN BARAGOVEGA KIPA**

ROMANJE FARE SV. ŠTEFANA IZ CHICAGE

(Priberite naznanilo na zadnji strani platnic!)

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

CHICAGO, ILL. – Piše Anton Medved: Častiti! Z veseljem sem prejel junijsko številko Ave Marije, ki ste mi jo poslali. Čital sem jo že včasih rad, ko nam jo je pošiljal moj stric, p. Benigen Snój. Zato me sprejmite med svoje naročnike. Naročnino Vam bom že ob priliki poslal.

BROOKLYN, N.Y. – Piše Antonija Rupnik: Spoštovano uredništvo lista Ave Maria! Dan očetov je danes. V mojem srcu je kar vsaki dan 'Father's Day' ali materin dan. Težko je pozabiti starše, ali so dobri ali so slabi. Dobrih staršev se spominjamo na dobro, slabe pa na slabo, kar naj dobri Bog pomaga vsem.

Jaz se spominjam na svoje starše po najboljših delih, največ na globoko vero, ker so svojo veliko kopico otrok vzgojili v verskem duhu. Ko sta se postarala, ko smo že toliko odrastli, sta šla vsaki dan k sveti maši, posebno mama. Poprej nista mogla. Kako boš šel eno uro daleč, ko pa imaš 12 otrok? Bilo je nemogoče.

Ata so bili vdovec z eno hčerkico. Mamo so poročili mlado, 18 letno. Bila je vzor vseh dobrih mater. Očka so bili lep fant. V fantovskih letih – ne vem leta več – ko je prišel cesar Franc Jožef v Ljubljano, so poiskali v ljubljanski okolici 6 fantov in 6 najlepših deklet, da so pred cesarjem plesali, in moj očka je dobil prvo nagrado. Naj mi čitatelj ne zameri, ko pišem takole. Seveda sem bila ponosna na oba. Ljubila sta iz dna srca svojo kopico otrok.

Veliko bi lahko napisala, a samo še nekaj hočem zapisati, kar je bilo že več-

krat v smeh. Ko je prišel ven prvi avtomobil, so ata ob dveh ponoči napajali konje, ko smo imeli po štiri konje, ki so vozili kamenje, ko so gradili Savo. In pripeljal se je prvi avto, ustavil se in prosil našega ata, da so mu posodili škaf za vodo, da je nalil v mašino. Ata so pa vzeli lahterno in vsega naokrog so pregledali, kako je ustvarjen. In dotični, ko je zalil, se je lepo zahvalil in odšel. Iz Trzina do Dobrave je kakih 15 minut hoda. Seveda z mašino je hitro preletel do tja in tam je bila gostilna, pri Brinovcu se je reklo. Stali so trije pijanci odzunaj in se majali sem pa tam. In ko so zagledali, da leti nekaj proti njim s tako svetlimi očmi, so se razleteli na vse kraje, kajti mislili so, da jo pelje ta peklenški. Drugi dan je bila govorica, da se je peljal hudobec. Naš ata so jim pa povedali, kaj da je bilo. In to je bil prvi avto, ki se je peljal mimo nas po Trzinu.

Zdaj pa naj začnem kaj družega, našim pokojnim staršem pa daj ljubi Bog večni mir, mojim in Tvojim, dragi čitatelj.

Ko gledam v listu Ave Maria, kako dozorevajo naši naročniki in gredo na drugi svet, si mislim takole: vsak priletni naročnik naj poskrbi za enega mladega naročnika, da bi še dolgo dolgo vrsto let obstojala naša tako lepa Ave Maria. Toliko lepega je, da bi bilo škoda, kadar bi zginila v slovenskem duhu. Zato Vam jaz pomaknem eno mlado naročnico do večjega števila lista. Moja naslednica bo moja hčerka, Tinca Peterka.

Tako je lepa Ave Maria, da takoj prvo stran začnem in včasih preberem vso na en dan. Zelo rada berem o svetnikih, kako so živeli in o misijonarjih. Zadnjič sem brala o enem misijonarju Rupniku. Rada bi vedela od kod so.

In ko sem že pri misijonarjih, imam jaz eno obljubo darovati kaki revni cerkvi križ. Naj bi se mi eden zglasil, da jaz spolnim to obljubo.

Torej naj skončam to moje kramljanje. Pristrčno lepo pozdravljam vse naročnike, častilce Marijine, in naše častite očete frančiškane, ki tako lepo urejujejo in napredujejo pri svetem delu. In pristrčen in hvaležen pozdrav prečastitemu Fathru Zakrajšku, ki je toliko pretrpel za to dobro stvar, začetnik tega svetega dela. Kako Vas bo Marija lepo popeljala na odlični prostor v nebesa. Za sedaj se pa še veselite več let tukaj med nami. Naj Vas ljubi Jezus blagoslavlja na vseh potih Vašega življenja.

Končno pa čestitam slavljenju Fathru Aleksandru Urankarju k lepi srebrni proslavi. Bog Vas živi! Ni nam mogoče se udeležiti, a v duhu smo z Vami. Težko smo Vas tu spustili, a volja božja in Vaša pokorščina zahteva tako. Še enkrat: Bog z Vami in z vsemi božjimi otroci.

POZOR!

†

Priberite naznanilo na zadnji strani platnic!

†

Marquettski škof, naslednik Baragov, bo v Lemontu 3. sept. Slovencem razglasil prvi uradni korak za Baragovo razglasitev blaženim.

CHISHOLM, MINN. — Piše Mary Knaus: Častiti očete frančiškani v Lemontu! To pot Vas zopet nadlegujem z malim dopisom, ako bi mogli natisniti nekaj vrstic. Lep mesec je že skoraj končan — sedaj ko to pisem — posvečen Srcu Jezusovemu in Vam poročam žalostno vest, ker sem dobila iz starega kraja, da je moja ljubeča sestra umrla, Frančiška Debelak, rojena Rojec, v Loškem potoku, vas Mali log. To je zopet žrtev vojne, ker je močno žalovala za svojimi sinovi, ki jih je zgubila v vojni. Priporočam jo v molitev vsem sorodnikom in znancem. Bog ji daj večni mir njeni duši.

V molitev priporočam Mrs. Ivano Perkovič, naročnico lista Ave Maria in veliko dobrotnico v vsaki potrebi, naj bo z denarjem ali z delom in vsakemu v potrebi, ker se bo morala podvreči težki operaciji. Bog ji daj ljubo zdravje, da bo mogla še za naprej dobra dela opraviti.

NEW YORK, N.Y. — Piše Antonija Ravnikar: Častiti g. Franciscan Fathers! Dospel je mesec junij in tako moj čas za plačati za listek Ave Maria in poleg tega za Koledar 1950. In prav lepa hvala za točno pošiljatev vsaki mesec. Zato ne bom preveč hvalila, ker knjiga Ave Maria se sama hvali z lepimi podobami in slikami okrašena in ima lepo versko branje za vsacega.

Oh, to lepo jezero, ki ga imate! Zares ga mora biti veselje gledati in še bolj z veseljem se voziti po njem. Vem dobro, da je veliko nas ljudi, da bi se ga radi ugledali, pa žalibog, ko je vožnja na vse štiri vetrove tako visoka, kamor se človek uzre. Jaz se še spominjam Blejskega jezera v starem kraju v Sloveniji, da ta čoln se je pod težo prevrnil, seveda ni bilo velike nevarnosti. Ne želim, da bi se kaj takega pripetilo na Vašem lepem jezeru. Seveda to še niste omenili, koliko je globoko. Pa seveda boste odgovorili: Pa ga pridi pogledat.

Ja, prav rada bi obiskala Vas očete, pa sam Bog naj se nas usmili. Ti gospodje "politicians" v Washingtonu nam vse žepe izpraznijo. Velikokrat se podoba od Presidenta Washingtona ne pogreje v žepu, pa že zopet odmaršira v tujino.

Kakor izgleda v knjigi Ave Maria, se ne sliši veliko novic iz New Yorka. Včasih se en malo oglasi gospa Ruppe v listu Ave Maria. Lepa hvala za njene vrstice.

Danes bom pa jaz povedala, kako se vrtimo po mestu. Tako smo 18. junija naredili božjo pot k sv. Antonu v Graymoor. Nas je bilo 2 busa, lepa in vesela družba skupaj. In gospod Rev. Bernard od sv. Cirila, 62 St. Mark's Place, N.Y., in gospa Tončič in njena hčerka so nas vodili naprej med lepimi cveticami in še lepše po lepih kapelicah – v kapelico sv. Antona in sv. Terezije, roža lepote. Rev. g. Bernard so litanije peli in mi pa smo odgovarjali. Potem smo šli k sv. Krištofu in tam so sliko vzeli. Rev. g. Bernard in še 4 drugi možje so nam pa par prav lepih slovenskih pesmi zapeli med lepo zeleno planino, da se je vse razlegalo po hribčku. Vsi Slovenci in Slovenke se zahvaljujemo našim dobrim slovenskim fantom in g. Rev. Bernardu, ko so tudi dobro zapeli in pomagali, kar drugi nismo mogli. In tudi gospe Tončič in njeni hčerki gospodični Tončič, ki so nas vodile gor pa dol po strmeči višini. Sem obema hvaležna za to prijaznost. Sam Bog in Marija in sv. Anton of the Atonement naj jima poplača za to težko delo in trud in čas.

In 2. julija imamo slavnost tudi, ko nam g. Rev. Inocenc Ferjan zapoje novo sv. mašo, nam Slovencem. Žalibog da novega mašnika starši se ne morejo udeležiti te slavne slovesnosti svojega sina g. Rev. Inocenca, ko bojo zapeli Gloria in excelsis. In punčke bojo vse v belih oblekah v procesiji in bojo častile novega mašnika na 8. cesti pred oltarjem sv. Cirila. Sam Bog in Jezus in Marija in angel božji naj ga vodijo po dobrih

potih, kamorkoli bo dospel mladi pastir g. Rev. Inocenc Ferjan in da bo tudi sreča mu naklonjena, kjerkoli bo ovčice Jezusove pasel in učil.

Upam, da Vam ne bom preveč časa odvzela, slavni očetje v Lemontu. Vas najlepše pozdravljam vse skupaj in ne smem pozabiti na g. Johna s svojimi čebelicami, koliko so to leto pridne in delavne in skrbne za slovensko potico in kašelj.

Zakon je red, ki se v njem napravi zaobljuba še pred noviciatom; če bi bil tu noviciat kakor v kakšnem samostanu, bi jih bilo le malo, ki bi napravili zaobljube. – Sv. Frančišek Saleški.

za naše pokojne naročnike

JOHN KUCHAR, New York, N.Y.
 JOS. FABIJAN, Joliet, Ill.
 FRANCES ELTZ, Butte, Mont.
 FRANCES HOČEVAR, Cleveland, O.
 FRANK LUPŠINA, Cleveland, O.
 IGNAC PERKO, Cleveland, O.
 JAKOB ČELESNIK, No. Chicago, Ill.
 FRANK ZNIDARŠIČ, Cleveland, O.
 JOHN ZUPANČIČ, Cleveland, O.
 Mrs. MUSICK, Kingsford, Mich.
 MARY PERNEL, Gilbert, Minn.

Bog jim daj večni mir!

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI!

DAR LISTU--Po \$20: A. Madic; po \$2.50: J. Menart; po \$1: J. Lucas; po .50¢: Mrs. Crnic, Mr. Perusek.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO--Po \$10: A. Grdina; po \$5: J. Bernot; po \$3: V. Dexlic; po \$1: A. Knaus, M. Udovich, A. Vidmar.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA
Po \$20: F. Gorden; po \$10: V. Vulich, M. P. po \$1: P. Debeljak.

ZA BARAGOVO ZVEZO--Po \$1: W. Lekan, Mrs. Papes, Mrs. Sedlak.

ZA ROMARSKI DOM--Po \$10: Mr. Narobe; po \$5: F. Garden, Rev. J. Judnich, M. A. Bokal, J. Skrabe, M. Tursich, J. Misla, F. Planinsek, M. Flajnik, F. Zupancic; po \$4: F. Penko, Fortuna; po \$2: L. Stanich, F. Snyder.

ZA LUČKE--Po \$5: A. Gasper, F. Merhar, G. Bradac, Mr. Hocevar, M. Yerman; po \$3: L. Snyder, M. Oblak; po \$2.50: Feuce, A. Udovic; po \$2: M. Bencic, H. Dollnar, J. Sernel, A. Rozman, T. Pavkovic, Mrs. Gorshin; po \$1.50: A. Rupnik, P. Ketta, A. Zolanar; po \$1: F. Novak, A. Ferencak, M. Jalovec, Fortuna, J. Mihelich, Mrs. Horvat, A. Knaus, F. Snyder, A. Suhadolnik, A. Hudales, K. Grmovsek, A. Pintar, A. Pelcic, J. Hozjan, Mrs. Demzar, A. Kuhar, M. Udovich, J. Tomsic, J. Anzich, J. Pershern, M. Furar, M. Drobnic, D. Hudolin, F. Kastigar, M. Rojc, F. Musich, A. Stiglic, F. Stark, K. Zabac, Mrs. Verbic, L. Raddell, M. Malover, E. & J. Petrincic, M. Marino; po .50¢: J. Muhich, A. Hocevar, A. Rink, T. Kerkoč, E. Grlic; po .25¢: U. Strubel, J. Beslaj, Mrs. Gunde, Mrs. Madronich, J. Sever.

ZA SVETE MAŠE--Po \$20: M. Anzlin; po \$12: Mr. Martic, J. Sterle; po \$10: M. Hocevar, Mr. Narobe, K. Zamnikar, H. Zgajnar, A. Bogolin, po \$8: T. Pavkovic; po \$7: M. Kufel, M. Krainz; po \$6: O. Paushe; po \$5: F. Povsic, M. Tursich, J. & B. Leksan, J. Horvat, A. Zolnar, K. Kepic, J. Lipersich, J. Mohar, Fortuna, A. Selak, M. Markovich, Cemazer Fam.; po \$4.50: V. Deslic; po \$4: A. Rudman, M. Malover, L. Raddell, F. Russ, A. Novak; po \$3: N. Narentich, M. Geratic, M. Udovich, A. Gredenc, F. Ulcar, J. Orazem, M. Pangus, M. Knaus, F. Kravcar, G. Bokal, L. Novotny, F. Zagar, J. Kinkoph; po \$2: A. Zupancic, J. Tomsic, A. Tomazic, A. Tekavec, Mr. Perusek, A. Klobuchar, A. Stupnik, S. Zupin, J. Pintar, Mrs. Madronich, M. A. Bokal, K. Gregory, Mrs. Verbic, P. Podgornik, B. Mladic, A. Gale, M. Pristow, A. Pintar, K. Grmovsek, F. Snyder; po \$1.50: P. Podgornik, F. Penko; po \$1.25: F. Vodovnik; po \$1: M. Zott, Setina Fam., J. Pintar, B. Strahan, F. Radez, H. Thoren, J. Zabukovec, D. Hudolin, F. Musich, A. Stiglic, Angelin, K. Kuzna, A. Pugel, J. Petric, A. Zajc, J. Pritekel, M. Marino.

MOLITEV SV. ANTONA K MARIJI VNEBOVZETI

Prosimo Te, naša Gospa, slavna Mati božja, nad angelske zборе povišana: napolni z nebeško milostjo posodo našega srca; daj, da se bo blestelo v zlatu modrosti, utrdi ga po svoji moči, okraši ga z dragocenimi kamni kreposti. In Ti, blagoslovljena oliva, razlij na nas olje usmiljenja, ki bož z njim pokrila naše brezštevilne grehe, da se bomo lahko dvignili v višave božje slave in tam uživali srečo blaženih. Po zasluženju Jezusa Kristusa, Tvojega Sina, ki Te je nad angelske zборе povišal, z biserno vladarsko krono okronal in sprejel v večno luč. Njemu čast in slava na veke vekov. Amen. Aleluja.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, Mariji in sv. Tereziki za uslišane prošnje:

Anna Kuhar, Marija Udovič
John Presheren, Mrs. G. Gorshin

**IZREDNA
SLOVESNOST**

V LEMONTU --- 3. SEPT. 1950. OB 10:30 A.M.

BLAGOSLOV BARAGOVEGA ROMARSKEGA DOMA in Baragovega spomenika v parku: Most Rev. Thomas L. Noa D.D., osmi naslednik Baragov iz Marquette, Michigan.

BLAGOSLOV KIPA SV. FRANČIŠKA pred samostanom: Most Rev. Gregorij Rožman D.D., škof ljubljanski.

SVETO MAŠO ob 11. uri pri votlini opravi 80 letnik Rev. John C. Ferlin o.f.m... Angleški cerkveni govor: škof marquetteški; slovenski cerkveni govor: škof ljubljanski.

BARAGOVA MISIJSKA RAZSTAVA v dvorani novega Romarskega doma

LETNI MEDENI PIKNIK popoldne.

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali REDOVNI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo tukaj pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu ta oglas, ki je tudi v angleščini napisan, da ga lahko sam vidi in bere. Najlepša Vam hvala!

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene parentage, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscan Fathers at Lemont, Illinois. For full particulars write to:

Very Rev. Commissary
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois